Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 28ης Μαΐου 2013 *

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της καταστάσεως στην Τυνησία — Δέσμευση κεφαλαίων — Άρθρο 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Αγωγή αποζημιώσεως — Άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-187/11,

Mohamed Trabelsi,

Ines Lejri,

Moncef Trabelsi,

Selima Trabelsi,

Tarek Trabelsi,

εκπροσωπούμενων αρχικώς από τον A. Metzker, στη συνέχεια, από τον A. Tekari, δικηγόρους,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου αρχικώς από τους G. Étienne και A. Vitro, στη συνέχεια, από τους G. Étienne, M. Bishop και M.-M. Ιωσηφίδου,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τους A. Bordes και M. Κωνσταντινίδη,

και από

τη **Δημοκρατία της Τυνησίας,** εκπροσωπούμενη από τον W. Bourdon, δικηγόρο,

παρεμβαίνουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα ακυρώσεως της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/79/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 2011, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2011/72/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της κατάστασης στην Τυνησία (ΕΕ L 31, σ. 40), και, αφετέρου, αξίωση αποζημιώσεως,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους O. Czúcz, πρόεδρο, I. Labucka και Δ. Γρατσία (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Νοεμβρίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Κατόπιν των πολιτικών γεγονότων στην Τυνησία κατά τους μήνες Δεκέμβριο του 2010 και Ιανουάριο του 2011, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, στις 31 Ιανουαρίου 2011, δυνάμει ιδίως του άρθρου 29 ΣΕΕ, την απόφαση 2011/72/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της κατάστασης στην Τυνησία (ΕΕ L 28, σ. 62).

2 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1 και 2 της αποφάσεως 2011/72 έχουν ως εξής:

«Στις 31 Ιανουαρίου 2011, το Συμβούλιο επανέλαβε την πλήρη αλληλεγγύη και στήριξή του προς την Τυνησία και τον λαό της όσον αφορά τις προσπάθειες για εγκαθίδρυση σταθερής δημοκρατίας, κράτους δικαίου, δημοκρατικού πλουραλισμού και για πλήρη σεβασμό των ανθρώπινων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών.

Επίσης, το Συμβούλιο αποφάσισε να θεσπίσει περιοριστικά μέτρα κατά των προσώπων τα οποία είναι υπεύθυνα για παράνομη ιδιοποίηση τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων και τα οποία με τον τρόπο αυτό στερούν από τον τυνησιακό λαό τα οφέλη της βιώσιμης ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους και υπονομεύουν την ανάπτυξη της δημοκρατίας στη χώρα.»

3 Το άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/72 έχει ως εξής:

«1. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων υπεύθυνων για παράνομη ιδιοποίηση τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων και φυσικών ή νομικών προσώπων ή οντοτήτων συνδεδεμένων με αυτά, σύμφωνα με τον κατάλογο του παραρτήματος.

2. Κανένα κεφάλαιο ή οικονομικός πόρος δεν διατίθεται, άμεσα ή έμμεσα, στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα ή οντότητες που περιλαμβάνονται στο παράρτημα ή προς όφελός τους.

3. Η αρμόδια αρχή ενός κράτους μέλους μπορεί να επιτρέπει την ελευθέρωση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων ή τη διάθεση ορισμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων, υπό όρους που κρίνει σκόπιμους, αφού ορίσει ότι τα εν λόγω κεφάλαια ή οικονομικοί πόροι:

α) είναι αναγκαίοι για την κάλυψη βασικών αναγκών των προσώπων που απαριθμούνται στο παράρτημα και των εξαρτώμενων από αυτά μελών της οικογένειάς τους [...]·

β) προορίζονται αποκλειστικά για την καταβολή εύλογων επαγγελματικών αμοιβών και την εξόφληση δαπανών οι οποίες αφορούν την παροχή νομικών υπηρεσιών·

γ) προορίζονται αποκλειστικά για την πληρωμή τελών ή χρεώσεων για υπηρεσίες που αφορούν την καθημερινή τήρηση ή φύλαξη δεσμευμένων κεφαλαίων και οικονομικών πόρων· ή

δ) είναι αναγκαίοι για έκτακτες δαπάνες [...]».

4 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72 ορίζει ότι «[τ]ο Συμβούλιο, αποφασίζοντας κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους ή του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, καταρτίζει και τροποποιεί τον κατάλογο του παραρτήματος».

5 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72 ορίζει ότι «(τ)ο παράρτημα περιλαμβάνει τους λόγους καταχώρισης των προσώπων και των οντοτήτων στον κατάλογο».

6 Το άρθρο 5 της αποφάσεως 2011/72 ορίζει ότι:

«Η παρούσα απόφαση ισχύει για περίοδο δώδεκα μηνών. Τελεί υπό διαρκή επανεξέταση. Ανανεώνεται ή τροποποιείται καταλλήλως εάν το Συμβούλιο κρίνει ότι οι στόχοι της δεν έχουν επιτευχθεί.»

7 Στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/72 κατάλογο περιλαμβάνονταν αποκλειστικώς το όνομα δύο φυσικών προσώπων, ήτοι του Zine el-Abidine Ben Hamda Ben Ali, πρώην προέδρου της Δημοκρατίας της Τυνησίας, και της Leïla Bent Mohammed Trabelsi, συζύγου του.

8 Έχοντας υπόψη την «απόφαση 2011/72 [...], και ιδίως το άρθρο 2 παράγραφος 1, [αυτής], σε συνδυασμό με το άρθρο 31, παράγραφος 2, [ΣΕΕ]», το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 4 Φεβρουαρίου 2011, την εκτελεστική απόφαση 2011/79/ΚΕΠΠΑ, περί εφαρμογής της αποφάσεως 2011/72 (ΕΕ L 31, σ. 40, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

9 Το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως όριζε ότι ο προσαρτημένος στην απόφαση 2011/72 κατάλογος αντικαθίσταται από νέο. Ο νέος αυτός κατάλογος αφορούσε 48 φυσικά πρόσωπα. Στην τέταρτη γραμμή του νέου αυτού καταλόγου περιλαμβανόταν, στη στήλη με τίτλο «Όνομα», μνεία στον «Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed TRABELSI». Στη στήλη με τίτλο «Στοιχεία ταυτοποίησης» αναφέρονταν τα εξής: «Τυνήσιος, γεννηθείς στη Sabha της Λιβύης στις 7 Ιανουαρίου 1980, υιός της Yamina SOUIEI, στέλεχος εταιρείας, σύζυγος της Inès LEJRI, διεύθυνση: résidence de l'étoile du nord – suite B – 7ème étage – appt. No 25 – Centre urbain du nord – Cité El Khadra – Τύνιδα, κάτοχος του ΕΔΤ αριθ. 04524472». Τέλος, στη στήλη με τίτλο «Λόγοι» αναφέρονταν τα εξής: «Πρόσωπο για το οποίο διεξάγεται δικαστική έρευνα από τις τυνησιακές αρχές για απόκτηση κινητής και ακίνητης περιουσίας, άνοιγμα τραπεζικών λογαριασμών και κατοχή περιουσιακών στοιχείων σε διάφορες χώρες ως μέρος επιχειρήσεων νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες».

10 Η προσβαλλόμενη απόφαση τέθηκε σε ισχύ, σύμφωνα με το άρθρο 2, από της ημερομηνίας εκδόσεώς της.

11 Δυνάμει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και της αποφάσεως 2011/72, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 4 Φεβρουαρίου 2011, ήτοι την ίδια ημέρα με την προσβαλλόμενη απόφαση, τον κανονισμό (ΕΕ) 101/2011 για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών λόγω της

κατάστασης στην Τυνησία (ΕΕ L 31, σ. 1). Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη του 2, ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε διότι τα μέτρα που λήφθηκαν με την απόφαση 2011/72 «[ενέπιπταν] στο πεδίο εφαρμογής της [ΣΛΕΕ] και, επομένως, [απαιτείτο] κανονιστική πράξη στο επίπεδο της Ένωσης για την εφαρμογή τους».

12 Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 101/2011 επαναλάμβανε κατ' ουσία τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2011/72. Ο κανονισμός αυτός περιλάμβανε εξάλλου «παράρτημα Ι», όμοιο με το παράρτημα της αποφάσεως 2011/72, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση.

13 Στις 7 Φεβρουαρίου 2011, απευθύνθηκε επιστολή στον Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi, προκειμένου να του επισημανθεί, πρώτον, ότι είχαν ληφθεί περιοριστικά μέτρα εναντίον του δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεύτερον, ότι είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στις αρμόδιες αρχές του οικείου κράτους μέλους αίτημα για χορήγηση άδειας χρησιμοποιήσεως των δεσμευθέντων περιουσιακών στοιχείων του ώστε να καλύψει βασικές ανάγκες ή να προβεί σε ορισμένες πληρωμές, τρίτον, ότι είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στο Συμβούλιο αίτημα επανεξετάσεως της καταστάσεώς του και, τέταρτον, ότι είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την προσβαλλόμενη απόφαση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Από την υποβληθείσα στο Γενικό Δικαστήριο δικογραφία προκύπτει ότι η επιστολή αυτή επέστρεψε στο Συμβούλιο χωρίς να έχει παραδοθεί στον παραλήπτη της.

14 Η απόφαση 2012/50/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2012, για τροποποίηση της απόφασης 2011/72/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 27, σ. 11), αφενός, και η απόφαση 2013/72/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 31ης Ιανουαρίου 2013, για τροποποίηση της απόφασης 2011/72 (ΕΕ L 32, σ. 20), αφετέρου, παρέτειναν, αντιστοίχως, έως την 31η Ιανουαρίου 2013 και έως την 31η Ιανουαρίου 2014 την εφαρμογή των περιοριστικών μέτρων που προβλέπει η απόφαση 2011/72, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Μαρτίου 2011, ο Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi, η σύζυγός του, Ines Lejri και τα τρία ανήλικα τέκνα τους, Moncef, Selima και Tarek (στο εξής, αντιστοίχως: πρώτος, δεύτερη, τρίτος, τέταρτη και πέμπτος των προσφευγόντων), άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή. Ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να «διαγράψει» από την απόφαση αυτή, αφενός, το όνομα του πρώτου και της δεύτερης των προσφευγόντων, καθώς και της μητέρας του πρώτου των προσφευγόντων και, αφετέρου, την αναφορά στη διεύθυνση του τελευταίου·

— να «επιτρέψει» στον πρώτο και στη δεύτερη των προσφευγόντων «να απαντήσουν»·

— να «προστατεύσει» τον πέμπτο των προσφευγόντων·

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο να «επανεξετάσει την πράξη του και [να] σεβαστεί την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας»·

— να «αναστείλει την εφαρμογή της εκδοθείσας από το Συμβούλιο πράξεως»·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο σε καταβολή στον πρώτο των προσφευγόντων του ποσού των 150 000 ευρώ ως αποζημίωση για την προκληθείσα στον ίδιο ζημία·

— να «καταδικάσει την Ένωση στο ποσό των 25 000 ευρώ για δικαστικά έξοδα»·

— να «καταδικάσει το κράτος στην καταβολή των μη δυναμένων να αναζητηθούν εξόδων, το ύψος των οποίων απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να καθορίσει κατ' επιείκεια βάσει του άρθρου L. 761-1 του [γαλλικού Κώδικα Διοικητικής Δικαιοσύνης]».

16 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Μαρτίου 2011, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Με διάταξη της 14ης Ιουλίου 2011, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την εν λόγω αίτηση και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

17 Στις 24 Ιουνίου 2011, η Δημοκρατία της Τυνησίας κατέθεσε αίτηση παρεμβάσεως. Με διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 2011, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή, επισημαίνοντας παραλλήλως ότι η υπόθεση έπρεπε, κατά την άποψή του, να τύχει εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.

18 Στις 11 Ιουλίου 2011, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσε αίτηση παρεμβάσεως. Με διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 2011, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.

19 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2011, το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου. Ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

20 Στις 17 Νοεμβρίου 2011, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν προτίθετο να καταθέσει υπόμνημα παρεμβάσεως. Η δε Δημοκρατία της Τυνησίας δεν κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 116, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

21 Οι προσφεύγοντες δεν κατέθεσαν υπόμνημα απαντήσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 47, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

22 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ένα ερώτημα.

23 Με χωριστά δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, αντιστοίχως, στις 27 Σεπτεμβρίου 2012, 28 Σεπτεμβρίου 2012 και 2 Οκτωβρίου 2012, η Επιτροπή, οι προσφεύγοντες και το Συμβούλιο ανταποκρίθηκαν στο αίτημα αυτό.

24 Με χωριστά δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Οκτωβρίου και 5 Νοεμβρίου 2012, το Συμβούλιο, εξάλλου, προσκόμισε νέα αποδεικτικά στοιχεία.

25 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Νοεμβρίου 2012, οι προσφεύγοντες και το Συμβούλιο αγόρευσαν και απάντησαν στα ερωτήματα που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο.

Σκεπτικό

Α – *Επί του παραδεκτού*

26 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της προσφυγής ή όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

27 Κατά μείζονα λόγο, όταν το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επί αιτήματος ή όταν, ανεξαρτήτως αιτίας, μια προσφυγή περιλαμβάνει αίτημα προδήλως απαράδεκτο, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, να εξετάσει το προκαταρκτικό αυτό ζήτημα και να αποφανθεί με απόφαση (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 2009, T-225/07 και T-364/07, Thomson Sales Europe κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 217, και της 13ης Ιουνίου 2012, T-246/09, Insula κατά Επιτροπής, σκέψη 105).

28 Με γνώμονα τις ανωτέρω σκέψεις πρέπει, επομένως, να εξετασθεί η αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί των αιτημάτων που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες καθώς και επί του παραδεκτού αυτών.

1. *Ως προς το περιεχόμενο και το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως*

Ως προς το περιεχόμενο του αιτήματος ακυρώσεως

29 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 15 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες ζητούν με την προσφυγή τους την ακύρωση του συνόλου της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επιπλέον, ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να «διαγράψει» από την απόφαση αυτή, αφενός, το όνομα του πρώτου και της δεύτερης των προσφευγόντων, καθώς και της μητέρας του πρώτου των προσφευγόντων και, αφετέρου, την αναφορά στη διεύθυνση του πρώτου των προσφευγόντων.

30 Επιβάλλεται συναφώς η επισήμανση ότι το δεύτερο αυτό αίτημα καλύπτεται, προφανώς, από το αίτημα για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

31 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι, ερωτηθείς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ως προς το περιεχόμενο των υπομνησθέντων στην ανωτέρω σκέψη 29 ερωτημάτων, ο δικηγόρος των προσφευγόντων δήλωσε ότι οι πελάτες του ζητούσαν την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνον καθόσον αφορούσε τον πρώτο των προσφευγόντων. Τούτο σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

Ως προς τη νομιμοποίηση των προσφευγόντων

32 Κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά.

33 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ονομαστικώς τον πρώτο των προσφευγόντων, οπότε αυτός έχει σαφώς έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως, καθόσον η απόφαση τον αφορά. Εξάλλου, το συμφέρον αυτό εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι σήμερα καθόσον η εφαρμογή των περιοριστικών μέτρων που προβλέπει η απόφαση 2011/72, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, παρατάθηκε.

34 Ως προς τους λοιπούς προσφεύγοντες, ήτοι τη σύζυγο και τα ανήλικα τέκνα του πρώτου των προσφευγόντων, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί η νομιμοποίησή τους ούτε, κατά συνέπεια, το έννομο συμφέρον τους, καθόσον δεν υποβάλλουν αιτήματα διακρινόμενα από τα αιτήματα του πρώτου των προσφευγόντων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 31· αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 2003, T-374/00, Verband der freien Rohrwerke κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2275, σκέψη 57, και της 9ης Ιουλίου 2007, T-282/06, Sun Chemical Group κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-2149, σκέψη 50).

2. *Ως προς το παραδεκτό των λοιπών αιτημάτων*

Ως προς τα αιτήματα με τα οποία ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να «επιτρέψει» στον πρώτο και στη δεύτερη των προσφευγόντων «να απαντήσουν» και να προστατεύσει τον πέμπτο των προσφευγόντων

35 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να «προστατεύσει» τον πέμπτο των προσφευγόντων.

36 Όμως, ούτε από διάταξη των Συνθηκών ούτε από οποιαδήποτε αρχή απορρέει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί τέτοιου αιτήματος. Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες δεν διευκρίνισαν τη νομική βάση επί της οποίας θεμελιώνουν το αίτημά τους.

37 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το εν λόγω αίτημα πρέπει να απορριφθεί διότι φέρεται ενώπιον δικαστηρίου το οποίο είναι προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επ' αυτού.

38 Εξάλλου, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να «επιτρέψει» στον πρώτο και στη δεύτερη των προσφευγόντων «να απαντήσουν». Για τους εκτιθέμενους στην ανωτέρω σκέψη 36 λόγους το αίτημα αυτό πρέπει, όμως, να απορριφθεί, όπως υποστήριξε το Συμβούλιο, ως φερόμενο ενώπιον δικαστηρίου το οποίο είναι προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επ' αυτού.

Ως προς το αίτημα περί διαταγής προς θεσμικό όργανο

39 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει το Συμβούλιο «να επανεξετάσει την πράξη του και [να] σεβαστεί την αρχή του τεκμηρίου της αθωότητας».

40 Στο πλαίσιο, όμως, της ακυρωτικής αρμοδιότητας που του απονέμουν οι διατάξεις του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ο δικαστής της Ένωσης δεν έχει αρμοδιότητα να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά όργανα (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 2007, T-266/03, CB κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 78, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, T-74/08, Now Pharm κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-4661, σκέψη 19).

41 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί του αναφερόμενου στην ανωτέρω σκέψη 39 αιτήματος περί διαταγής προς θεσμικό όργανο, το οποίο ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο.

Ως προς το αίτημα περί αναστολής εκτελέσεως

42 Κατά το άρθρο 278 ΣΛΕΕ:

«Το Δικαστήριο [...] δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως».

43 Κατά το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι αιτήσεις αναστολής εκτελέσεως πράξεως ενός οργάνου, που υποβάλλονται σύμφωνα με το άρθρο 278 ΣΛΕΕ, πρέπει να προσδιορίζουν, μεταξύ άλλων, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως. Εξάλλου, κατά το ίδιο άρθρο, παράγραφος 3, η αίτηση αυτή πρέπει να υποβάλλεται με χωριστό δικόγραφο.

44 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο, με την προσφυγή τους, να «αναστείλει την εφαρμογή της εκδοθείσας από το Συμβούλιο πράξεως».

45 Όπως προκύπτει από το περιεχόμενό του, με το αίτημα αυτό πρέπει να νοηθεί ότι ζητείται αναστολή εκτελέσεως βάσει του άρθρου 278 ΣΛΕΕ. Ωστόσο, δεν υποβλήθηκε με χωριστό δικόγραφο. Κατά συνέπεια, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο.

Ως προς την αξίωση αποζημιώσεως

46 Προς πλήρωση των απαιτήσεων του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο με το οποίο ζητείται αποκατάσταση ζημίας προκληθείσας από όργανο ή οργανισμό της Ένωσης πρέπει να περιλαμβάνει τα στοιχεία που καθιστούν δυνατή την εξατομίκευση της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο όργανο αυτό ή στον οργανισμό και τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και να προσδιορίζει τη φύση και την έκταση της ζημίας αυτής (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 2010, T-16/04, Arcelor κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2010, σ. II-211, σκέψη 132 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

47 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει το Συμβούλιο σε καταβολή στον πρώτο των προσφευγόντων του ποσού των 150 000 ευρώ ως αποζημίωση.

48 Πάντως, δεδομένου ότι το δικόγραφο δεν περιλαμβάνει ακριβείς αναφορές, ενώ παράλληλα δεν υπάρχουν καν ενδείξεις σε άλλα έγγραφα της δικογραφίας, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να προσδιορίσει με βεβαιότητα ούτε την ακριβή φύση της προκληθείσας ζημίας την οποία επικαλούνται οι προσφεύγοντες ούτε τον προβαλλόμενο αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της συμπεριφοράς την οποία οι προσφεύγοντες προσάπτουν στο Συμβούλιο και της ζημίας αυτής. Επιπλέον, από καμία αναφορά του δικογράφου δεν προκύπτει ότι η συμπεριφορά την οποία προσάπτουν οι προσφεύγοντες στο Συμβούλιο συναρτάται με την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, κανένας λόγος δεν προβάλλεται, τουλάχιστον ρητώς, προς στήριξη αξιώσεως αποζημιώσεως, μνεία περί της οποίας γίνεται μόνο στο τελευταίο σημείο του δικογράφου της προσφυγής, όπου εκτίθενται τα προβαλλόμενα από τους προσφεύγοντες αιτήματα. Συνεπώς, οι εν λόγω αξιώσεις είναι αόριστες και πρέπει, για τον λόγο αυτό, να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτες.

Ως προς το αίτημα περί καταβολής μη δυνάμενων να αναζητηθούν εξόδων

49 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να «καταδικάσει το κράτος στην καταβολή των μη δυναμένων να αναζητηθούν εξόδων, το ύψος των οποίων απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να καθορίσει κατ' επιείκεια βάσει του άρθρου L. 761-1 του [γαλλικού Κώδικα Διοικητικής Δικαιοσύνης]».

50 Όπως, όμως, επισήμανε το Συμβούλιο, ο δικαστής της Ένωσης είναι αναρμόδιος να αποφανθεί επί αιτημάτων τα οποία στρέφονται κατά κράτους και στηρίζονται σε διατάξεις του δικαίου του κράτους μέλους (βλ., κατ' αναλογία, διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 2005, T-413/04, Gómez Cobacho κατά Ισπανίας, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 7).

51 Κατά συνέπεια, το προαναφερθέν αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως υποβληθέν ενώπιον δικαστηρίου το οποίο είναι αναρμόδιο να αποφανθεί επ' αυτού.

Β – *Επί της ουσίας της προσφυγής*

52 Προς στήριξη των αιτημάτων ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες προβάλλουν λόγους οι οποίοι αφορούν, πρώτον, αναρμοδιότητα του οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, δεύτερον, αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, τρίτον, προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων και ιδίως του δικαιώματος ιδιοκτησίας, τέταρτον, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και, πέμπτον, κατάχρηση εξουσίας.

1. *Ως προς τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά αναρμοδιότητα του οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση*

53 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε από αναρμόδια αρχή, καθώς ο υπογράφων αυτή δεν είχε νόμιμη εξουσιοδότηση προς υπογραφή.

α) Εφαρμοστέες διατάξεις

54 Το άρθρο 16, παράγραφος 9, ΣΕΕ ορίζει τα εξής:

«Η προεδρία των συνθέσεων του Συμβουλίου, πλην της σύνθεσης των Εξωτερικών Υποθέσεων, ασκείται από τους αντιπροσώπους των κρατών μελών στο Συμβούλιο βάσει συστήματος ισότιμης εναλλαγής, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο άρθρο 236 [ΣΛΕΕ].»

55 Το άρθρο 18, παράγραφος 3, ΣΕΕ ορίζει τα εξής:

«Ο ύπατος εκπρόσωπος προεδρεύει του Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων.»

56 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 5, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου, που προσαρτάται στην απόφαση του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2009, για τη θέσπιση του εσωτερικού του κανονισμού (ΕΕ L 325, σ. 36):

«Του Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων προεδρεύει ο Ύπατος Εκπρόσωπος της Ένωσης για τις εξωτερικές υποθέσεις και την πολιτική ασφάλειας, ο οποίος, εφόσον παρίσταται ανάγκη, μπορεί να αντικαθίσταται από το μέλος της εν λόγω σύνθεσης που εκπροσωπεί το κράτος μέλος που ασκεί την εξαμηνιαία προεδρία του Συμβουλίου.»

57 Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι αρμόδια αρχή για την υπογραφή των πράξεων που εκδίδονται από τη σύνθεση του Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων είναι, κατ' αρχήν, ο Ύπατος Εκπρόσωπος της Ένωσης για τις εξωτερικές υποθέσεις και την πολιτική ασφάλειας. Πάντως, ο Ύπατος Εκπρόσωπος μπορεί, εφόσον παρίσταται ανάγκη, να αντικατασταθεί από το μέλος της εν λόγω συνθέσεως που εκπροσωπεί το κράτος μέλος που ασκεί την εξαμηνιαία προεδρία του Συμβουλίου.

β) Εφαρμογή στην προκειμένη υπόθεση

58 Δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε από το Συμβούλιο, συνεδριάζοντας υπό τη σύνθεση Εξωτερικών Υποθέσεων. Δεν αμφισβητείται, επίσης, ότι στις 4 Φεβρουαρίου 2011, ημερομηνία εκδόσεώς της, ο János Martonyi συμμετείχε στη συνεδρίαση του Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων ως εκπρόσωπος του κράτους μέλους που ασκούσε την εξαμηνιαία προεδρία του Συμβουλίου. Εξάλλου, προκύπτει από τις διαπιστώσεις στην ανωτέρω σκέψη 57 ότι, υπό την ιδιότητα αυτή, ήταν σε θέση να αντικαταστήσει νομίμως τον Ύπατο Εκπρόσωπο της Ένωσης για τις Εξωτερικές Υποθέσεις και την Πολιτική Ασφάλειας και ήταν αρμόδιος να υπογράψει την προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να απαιτείται να αποδείξει, όπως προβάλλουν οι προσφεύγοντες, εξουσιοδότησή του προς υπογραφή.

59 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται να απορριφθεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως ως αβάσιμος.

2. *Ως προς τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως*

Ως προς το περιεχόμενο του λόγου ακυρώσεως

60 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν συμμορφώνεται προς την υποχρέωση αιτιολογήσεως που θέτει το άρθρο 3 του γαλλικού νόμου αριθ. 79-587, της 11ης Ιουλίου 1979, περί αιτιολογήσεως των διοικητικών πράξεων και βελτιώσεως των σχέσεων μεταξύ της διοικήσεως και των πολιτών (*JORF* της 12ης Ιουλίου 1979, σ. 1711). Κατά την άποψή τους, η απόφαση αυτή απλώς επαναλαμβάνει μια στερεότυπη διατύπωση, με αποτέλεσμα η απόφαση να μην είναι σύμφωνη προς τη γαλλική διοικητική νομολογία.

61 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, στο δίκαιο που γεννάται από τη Συνθήκη ΕΕ και τη Συνθήκη ΛΕΕ, το οποίο απορρέει από αυτόνομη πηγή δικαίου, δεν είναι δυνατόν, ως εκ της φύσεώς του, να αντιταχθούν δικαστικώς κανόνες του εθνικού δικαίου, όποιοι κι αν είναι αυτοί, διότι άλλως θα ετίθετο υπό αμφισβήτηση η νομική βάση της ίδιας της Ένωσης. Επομένως, δεν μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς εθνική διάταξη προς στήριξη προσφυγής ακυρώσεως στρεφόμενης κατά πράξεως της Ένωσης (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1959, 1/58, Stork κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 302, σκέψη 4· της 17ης Δεκεμβρίου 1970, 11/70, Internationale Handelsgesellschaft, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 581, σκέψη 3, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2010, C-409/06, Winner Wetten, Συλλογή 2010, σ. I-8015, σκέψη 61).

62 Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προβάλουν λυσιτελώς προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής παράβαση γαλλικής νομοθετικής διατάξεως η οποία επιβάλλει στη διοίκηση την υποχρέωση να αιτιολογεί τις πράξεις της.

63 Κατά πάγια νομολογία, όμως, η πλάνη κατά τον προσδιορισμό της εφαρμοστέας διατάξεως δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα το απαράδεκτο της προβαλλόμενης αιτιάσεως, εφόσον το αντικείμενο της διαφοράς και η συνοπτική παράθεση της αιτιάσεως αυτής προκύπτουν με επαρκή σαφήνεια από το δικόγραφο (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1969, 12/68, Χ κατά Επιτροπής Ελέγχου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 315, σκέψη 7· αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Οκτωβρίου 2001, T-171/99, Corus UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-2967, σκέψη 36, και της 13ης Νοεμβρίου 2008, T-128/05, SPM κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 65). Συνεπώς, ο προσφεύγων δεν υποχρεούται, επίσης, να αναφέρει ρητώς τον ειδικό κανόνα δικαίου επί του οποίου στηρίζει την αιτίασή του, υπό την προϋπόθεση ότι η επιχειρηματολογία του είναι αρκούντως σαφής για να μπορέσει ο αντίδικος και ο δικαστής της Ένωσης να προσδιορίσει χωρίς δυσκολίες τον κανόνα αυτό (απόφαση SPM κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 65· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Μαΐου 2006, T-279/03, Galileo International Technology κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1291, σκέψη 47). Κατά συνέπεια και παρά την εσφαλμένη παραπομπή σε διάταξη του γαλλικού δικαίου, επιβάλλεται να νοηθεί ο μνημονευόμενος στην ανωτέρω σκέψη 60 λόγος υπό την έννοια ότι οι προσφεύγοντες είχαν την πρόθεση να υποστηρίξουν ότι, λόγω του στερεότυπου χαρακτήρα της, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως των νομικών πράξεων της Ένωσης την οποία καθιερώνει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 389). Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο δικηγόρος των προσφευγόντων δέχθηκε την ερμηνεία αυτή.

Ως προς το βάσιμο του λόγου ακυρώσεως

64 Κατά το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ: «[ο]ι νομικές πράξεις [που εκδίδουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης] αιτιολογούνται».

65 Δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη, το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως περιλαμβάνει μεταξύ άλλων «την υποχρέωση της διοίκησης να αιτιολογεί τις αποφάσεις της».

66 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Από την αιτιολογία πρέπει να προκύπτει σαφώς και χωρίς διφορούμενα η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, που εξέδωσε την πράξη, έτσι ώστε οι ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίσουν τους λόγους που δικαιολογούν το μέτρο που ελήφθη και το αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητας. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 141 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

67 Δεν απαιτείται η αιτιολογία να διευκρινίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, στο μέτρο που το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 296 ΣΛΕΕ και του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων πρέπει να εκτιμάται από πλευράς όχι μόνον του γράμματός του, αλλά και του πλαισίου του καθώς και του συνόλου των διεπόντων το σχετικό θέμα νομικών κανόνων. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου. Επιπλέον, ο βαθμός ακριβείας της αιτιολογίας της αποφάσεως πρέπει να είναι ανάλογος προς τις υλικές δυνατότητες και τις τεχνικές συνθήκες ή την προθεσμία υπό και εντός των οποίων πρέπει να εκδοθεί (βλ. απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 66, σκέψη 141 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

68 Ειδικότερα, η αιτιολόγηση μέτρου για τη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων μπορεί, κατ' αρχήν, να συνίσταται απλώς σε γενική και στερεότυπη διατύπωση. Με την επιφύλαξη των αναφερομένων στην προηγούμενη σκέψη, ένα τέτοιο μέτρο πρέπει, αντιθέτως, να αναφέρει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο θεωρεί ότι η σχετική ρύθμιση μπορεί να εφαρμοστεί στον ενδιαφερόμενο (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 66, σκέψη 143).

69 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρει αδιαμφισβήτητα τις νομικές εκτιμήσεις επί των οποίων στηρίζεται. Συγκεκριμένα, οι αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως αυτής μνημονεύουν την «απόφαση 2011/72 […], και ιδίως το άρθρο 2, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 31, παράγραφος 2, [ΣΕΕ]». Περαιτέρω, το παράρτημα της προσβαλλομένης αποφάσεως παραπέμπει στο άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/72.

70 Επιπλέον, από το παράρτημα της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τον ίδιο τον τίτλο της αποφάσεως αυτής, προκύπτει ότι έναντι του πρώτου των προσφευγόντων επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα «λόγω της κατάστασης στην Τυνησία», διότι ως προς αυτόν «διεξάγεται δικαστική έρευνα από τις τυνησιακές αρχές για απόκτηση κινητής και ακίνητης περιουσίας, άνοιγμα τραπεζικών λογαριασμών και κατοχή περιουσιακών στοιχείων σε διάφορες χώρες ως μέρος επιχειρήσεων νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες». Οι πραγματικές εκτιμήσεις βάσει των οποίων επιβλήθηκε στον πρώτο των προσφευγόντων δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων αναφέρονται, επομένως, με σαφήνεια και ακρίβεια.

71 Εξάλλου, αντιθέτως προς τα προβαλλόμενα από τους προσφεύγοντες, οι εκτιμήσεις αυτές δεν έχουν στερεότυπο χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, δεν αντιγράφουν τη διατύπωση μιας διατάξεως γενικού περιεχομένου. Επιπλέον, είναι βεβαίως όμοιες με εκείνες με βάση τις οποίες επιβλήθηκε δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων στα λοιπά φυσικά πρόσωπα στα οποία αναφέρεται η προσβαλλόμενη

απόφαση. Πάντως, αφορούν τη συγκεκριμένη κατάσταση του πρώτου των προσφευγόντων, ως προς τον οποίο, σύμφωνα με το Συμβούλιο, όπως και ως προς τους λοιπούς, διεξάγεται δικαστική έρευνα από τις τυνησιακές αρχές για ενέργειες νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες.

72 Εξ αυτού συνάγεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρει τα νομικά και πραγματικά στοιχεία επί των οποίων, κατά το εκδούν όργανο, θεμελιώνεται. Επομένως, από το περιεχόμενό της προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του Συμβουλίου. Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση συμμορφώνεται πλήρως στις απαιτήσεις που θέτει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και το άρθρο 41 του Χάρτη.

73 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. *Ως προς τον τρίτο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας*

74 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 17, παράγραφος 1, του Χάρτη.

Ως προς την ύπαρξη περιορισμού στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας

75 Το άρθρο 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων εγγυάται το δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Το δικαίωμα αυτό δεν έχει, πάντως, τη μορφή απόλυτου προνομίου (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1974, 4/73, Nold κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 277, σκέψη 14, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψη 355) και μπορεί, κατά συνέπεια, να υπόκειται σε περιορισμούς.

76 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση με σκοπό τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων, μεταξύ άλλων, του πρώτου των προσφευγόντων για μια περίοδο δώδεκα μηνών η οποία μπορεί να ανανεωθεί. Προς τον σκοπό αυτό, το Συμβούλιο, με βάση την απόφαση 2011/72, το παράρτημα της οποίας είχε εν τω μεταξύ τροποποιηθεί με την προσβαλλόμενη απόφαση, εξέδωσε τον κανονισμό 101/2011 ο οποίος προέβλεπε περιοριστικά μέτρα έναντι του πρώτου των προσφευγόντων, υπό τη μορφή δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων του. Η έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως αποτέλεσε, επομένως, αναγκαίο και καθοριστικό στάδιο στο πλαίσιο της διαδικασίας δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων του πρώτου των προσφευγόντων, με αποτέλεσμα η εν λόγω απόφαση να συνιστά αυτή καθαυτή μέτρο το οποίο περιορίζει την άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας του πρώτου των προσφευγόντων.

Ως προς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να γίνει δεκτός περιορισμός στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας

77 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων προβλέπει, αφενός, ότι «[κ]άθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη [των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων] πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών» και, αφετέρου, ότι «[τ]ηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων».

78 Από το άρθρο αυτό προκύπτει ότι, προκειμένου ένας περιορισμός στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας να είναι σύμφωνος με το δίκαιο της Ένωσης, πρέπει σε κάθε περίπτωση να πληροί τρεις προϋποθέσεις.

79 Πρώτον, ο περιορισμός πρέπει να «προβλέπεται από τον νόμο» (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 2010, C-407/08 P, Knauf Gips κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-6375, σκέψη 91). Το σχετικό μέτρο, δηλαδή, πρέπει να έχει νομική βάση.

80 Δεύτερον, ο περιορισμός πρέπει να εξυπηρετεί σκοπούς γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση. Μεταξύ των σκοπών αυτών περιλαμβάνονται οι ακολουθούμενοι στο πλαίσιο της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας (στο εξής: ΚΕΠΠΑ) οι οποίοι αναφέρονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και δ′, ΣΕΕ, ήτοι η εδραίωση και στήριξη της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, των δικαιωμάτων του ανθρώπου, καθώς και η προώθηση, στις αναπτυσσόμενες χώρες, της αειφόρου αναπτύξεως με πρωταρχικό σκοπό την εξάλειψη της φτώχειας.

81 Τρίτον, ο περιορισμός δεν πρέπει να είναι υπερβολικός. Αφενός, πρέπει να είναι αναγκαίος και ανάλογος προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (βλ., υπό την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιουλίου 1996, C-84/95, Bosphoru, Συλλογή 1996, σ. I-3953, σκέψη 26· Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 75, σκέψεις 355 και 360). Αφετέρου, το «βασικό περιεχόμενο», ήτοι η υπόσταση, του σχετικού δικαιώματος ή ελευθερίας δεν πρέπει να θίγεται (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Nold κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 75, σκέψη 14, και Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 75, σκέψη 355).

Ως προς την αναγκαιότητα εξετάσεως των προϋποθέσεων που αναφέρονται στις σκέψεις 79 έως 81 ανωτέρω

82 Κατά πάγια νομολογία, ο δικαστής της Ένωσης, καίτοι οφείλει να αποφαίνεται μόνον επί των αιτημάτων των διαδίκων, στους οποίους απόκειται ο καθορισμός του πλαισίου της διαφοράς, δεν δεσμεύεται να εξετάσει μόνον τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι προς στήριξη των ισχυρισμών τους, διότι, άλλως, θα αναγκαζόταν, ενδεχομένως, να θεμελιώσει την απόφασή του σε εσφαλμένες νομικές εκτιμήσεις (διάταξη του Δικαστηρίου της 13ης Ιουνίου 2006, C-172/05 P, Mancini κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 41, και απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-8533, σκέψη 65· αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 2007, T-246/99, Tirrenia di Navigazione κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 102, και της 8ης Ιουλίου 2010, T-160/08 P, Επιτροπή κατά Putterie-De-Beukelaer, Συλλογή 2010, σ. II-3751, σκέψη 65).

83 Εν προκειμένω, σε απάντηση του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας, είναι ειδικότερα αναγκαίο να εξακριβωθεί αν η πρώτη από τις τρεις αναφερόμενες στις ανωτέρω σκέψεις 79 έως 81 προϋποθέσεις πληρούται, ανεξαρτήτως του ότι κανένας από τους διαδίκους δεν ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να προβεί στην εξακρίβωση αυτή. Πράγματι, αν το Γενικό Δικαστήριο προέβαινε στην εξέταση των λοιπών αναφερόμενων στις σκέψεις αυτές προϋποθέσεων χωρίς προηγουμένως να έχει προβεί στην εξακρίβωση αυτή, θα υπήρχε το ενδεχόμενο να θεμελιώσει την κρίση του σε εσφαλμένες νομικές εκτιμήσεις.

Ως προς την τήρηση της αναφερόμενης στην ανωτέρω σκέψη 79 προϋποθέσεως

Ως προς το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση οφείλει να συμμορφώνεται με τα οριζόμενα στην απόφαση 2011/72

84 Όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 79, ο περιορισμός της ασκήσεως του δικαιώματος ιδιοκτησίας του πρώτου των προσφευγόντων, με την προσβαλλόμενη απόφαση, είναι νόμιμος μόνο εφόσον η απόφαση αυτή έχει νομική βάση. Προκειμένου να εξακριβωθεί αν τούτο ισχύει, πρέπει κατ' αρχάς να εξετασθούν οι σχέσεις που διατηρεί η προσβαλλόμενη απόφαση με την απόφαση 2011/72.

85 Πρέπει να επισημανθεί συναφώς ότι οι διατάξεις των άρθρων 1 έως 3 και 5 της αποφάσεως 2011/72 προσδιορίζουν το καθεστώς της δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που ισχύει έναντι όλων των προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών που πληρούν τα αντικειμενικά κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως. Πρόκειται για πρόσωπα τα οποία είναι «υπεύθυνα για παράνομη ιδιοποίηση τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων» και για τους συνδεόμενους με αυτά. Συνεπώς, οι διατάξεις αυτές αφορούν μια κατηγορία προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών οριζόμενη κατά τρόπο αντικειμενικό, γενικό και αφηρημένο.

86 Το δε παράρτημα της αποφάσεως 2011/72 συνίσταται σε «κατάλογο των ατόμων και των οντοτήτων που αναφέρονται στο άρθρο 1». Κατά το αρχικό, πάντως, κείμενο, ο κατάλογος αυτός αποσκοπεί στην επιβολή σε δύο ονομαστικώς αναφερόμενα φυσικά πρόσωπα δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων, το καθεστώς της οποίας ορίζεται στα άρθρα 1 έως 3 και 5 της εν λόγω αποφάσεως (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω).

87 Όπως προκύπτει από το άρθρο 1 αυτής, μοναδικό αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι η τροποποίηση του καταλόγου που είχε αρχικώς προσαρτηθεί στην απόφαση 2011/72, προκειμένου να συμπεριληφθούν σε αυτόν 46 επιπλέον πρόσωπα στα οποία συγκαταλέγεται ο πρώτος των προσφευγόντων.

88 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει ειδικότερα να συμμορφώνεται με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72, επί του οποίου στηρίζεται.

Ως προς την τήρηση, με την προσβαλλόμενη απόφαση, των οριζομένων στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72

89 Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον αφορά τον πρώτο των προσφευγόντων, συμμορφώνεται αποτελεσματικώς προς τα οριζόμενα στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72, γεγονός που επιβάλλει τον εκ προοιμίου καθορισμό της έννοιας και του περιεχομένου της επίμαχης διατάξεως, αφενός, και της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφετέρου.

90 Τονίζεται συναφώς ότι, όπως αναφέρθηκε στην ανωτέρω σκέψη 83, οι προσφεύγοντες δεν είχαν ζητήσει ρητώς με τα δικόγραφά τους να διενεργηθεί τέτοια εξέταση. Για τον λόγο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, μεριμνώντας για τη διατήρηση του κατ' αντιμωλία χαρακτήρα της διαδικασίας, να καλέσει τους διαδίκους, στο πλαίσιο λήψεως μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, να διευκρινίσουν «αν, κατά την άποψή τους, τα κριτήρια […] που αναφέρονται στο άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/72 […] είναι εκείνα τα οποία πράγματι εφήρμοσε το Συμβούλιο στην προσβαλλόμενη απόφαση» (σκέψη 22 ανωτέρω).

– Έννοια και περιεχόμενο του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72

91 Όπως εκτέθηκε ανωτέρω στη σκέψη 3 και υπομνήσθηκε στη σκέψη 85, το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72 επιβάλλει τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων των προσώπων που είναι υπεύθυνα για «παράνομη ιδιοποίηση τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων» ή εκείνων που είναι συνδεδεμένοι με αυτά. Επομένως, η διάταξη αυτή, το γράμμα της οποίας είναι σαφές και ακριβές, αναφέρει μια ειδική κατηγορία πράξεων που μπορούν να χαρακτηρισθούν αξιόποινες κατά το δίκαιο της Τυνησίας: πρόκειται, όχι για οποιαδήποτε πράξη συνδεόμενη με εγκληματικότητα ή οικονομικό έγκλημα, αλλά αποκλειστικώς για ενέργειες που μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «παράνομη ιδιοποίηση τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων».

92 Κατά τούτο, το γράμμα της εν λόγω διατάξεως συνέχεται πλήρως με τους επιδιωκόμενους από το Συμβούλιο σκοπούς. Συγκεκριμένα, από τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2011/72 προκύπτει ότι η απόφαση αυτή αποβλέπει στη στήριξη των προσπαθειών του λαού της Τυνησίας για την εγκαθίδρυση «σταθερής δημοκρατίας», βοηθώντας τον να ωφεληθεί από τα «οφέλη της βιώσιμης

ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους». Τέτοιοι σκοποί, καταλεγόμενοι μεταξύ των αναφερόμενων στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και δ′, ΣΕΕ, οι οποίοι μπορούν να επιτευχθούν διά της δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων το πεδίο εφαρμογής της οποίας περιορίζεται, όπως εν προκειμένω, στους «υπεύθυνους» για παράνομη ιδιοποίηση «τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων» και στα συνδεόμενα με αυτούς πρόσωπα, ήτοι σε πρόσωπα των οποίων οι ενέργειες δύνανται να έχουν παρεμποδίσει την καλή λειτουργία των τυνησιακών δημόσιων οργάνων και οργανισμών που συνδέονται μαζί τους.

– Έννοια και περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον αφορά τον πρώτο των προσφευγόντων

93 Όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 9 ανωτέρω, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, το όνομα του πρώτου των προσφευγόντων περιλήφθηκε στα πρόσωπα τα οποία αφορά η προβλεπόμενη στο άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/72 δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων, διότι αποτελεί πρόσωπο ως προς το οποίο διεξάγεται «δικαστική έρευνα από τις τυνησιακές αρχές» για πράξεις στο πλαίσιο «νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες».

94 Ο δικαιολογητικός αυτός λόγος παραπέμπει σε έννοια, ήτοι στη «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες», η οποία δεν χρησιμοποιείται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72. Συνεπώς, προκειμένου να θεωρηθεί ότι ο λόγος αυτός συγκαταλέγεται στους προβλεπόμενους στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72, πρέπει, κατ' ελάχιστον, να αποδειχθεί ότι, από απόψεως εφαρμοστέου εθνικού δικαίου, ήτοι τυνησιακού δικαίου, η έννοια «παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων», όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72, καλύπτει ή, κατ' ελάχιστον, συνεπάγεται κατ' ανάγκη τη «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες». Πάντως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το Συμβούλιο ούτε απέδειξε ούτε εξάλλου υποστήριξε ότι, παρά την εκ πρώτης όψεως υφιστάμενη διαφοροποίηση των όρων «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες» και «παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων», ένα πρόσωπο μπορεί να θεωρηθεί, από απόψεως τυνησιακού ποινικού δικαίου, ως «υπεύθυνο για παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων» ή ως συνδεόμενο με αυτό πρόσωπο απλώς και μόνον διότι ως προς αυτό διεξάγεται «δικαστική έρευνα» για πράξεις «νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες».

95 Επαλλήλως, μπορεί να σημειωθεί ότι, στο πλαίσιο του δικαίου της Ένωσης, η «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες» καλύπτει μεταξύ άλλων την εκ προθέσεως μετατροπή και μεταβίβαση περιουσίας που προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα, ανεξαρτήτως της φύσεώς της, με σκοπό την απόκρυψη ή τη συγκάλυψη της παράνομης προελεύσεώς της ή την παροχή συνδρομής σε οποιονδήποτε ενέχεται στη δραστηριότητα αυτή, προκειμένου να αποφύγει τις έννομες συνέπειες της δραστηριότητάς του. Τούτο προκύπτει, ειδικότερα, από τον ορισμό που δίδεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 2005, σχετικά με την πρόληψη της χρησιμοποίησης του χρηματοπιστωτικού συστήματος για τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 309, σ. 15), το περιεχόμενο του οποίου είναι κατ' ουσία ίδιο με εκείνο του άρθρου 9 της Συμβάσεως του Συμβουλίου της Ευρώπης σχετικά με τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, την εξακρίβωση, την κατάσχεση και τη δήμευση των προϊόντων του εγκλήματος και σχετικά με τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας, η οποία κατατέθηκε για υπογραφή στις 16 Μαΐου 2005 και υπογράφηκε από την Ένωση στις 2 Απριλίου 2009, χωρίς να έχει ακόμη εγκριθεί από αυτήν. Επιβάλλεται, επομένως, η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με τον ορισμό αυτό, η «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες» δεν αντιστοιχεί μόνο σε πράξεις που είναι σε θέση να αποκρύψουν την παράνομη προέλευση περιουσίας που προήλθε από παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων.

96 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συμπεριέλαβε τον πρώτο των προσφευγόντων στα πρόσωπα εκείνα στα οποία έπρεπε να επιβληθεί δέσμευση της περιουσίας τους σύμφωνα με την απόφαση 2011/72, εφαρμόζοντας κριτήριο διαφορετικό από το προβλεπόμενο στο

άρθρο 1, παράγραφος 1, της τελευταίας αυτής αποφάσεως. Με τον τρόπο αυτό, παρέβη τη διάταξη στην εφαρμογή της οποίας απέβλεπε, με αποτέλεσμα ο περιορισμός της ασκήσεως, από τον πρώτο των προσφευγόντων, του δικαιώματος ιδιοκτησίας, τον οποίο συνεπάγεται η απόφαση αυτή, να μη μπορεί να θεωρηθεί ως προβλεπόμενος από τον νόμο κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

– Επιχειρήματα της υπερασπίσεως

97 Προκειμένου να τεθεί υπό αμφισβήτηση η στην προηγούμενη σκέψη εκτιθέμενη διαπίστωση, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, προβάλλει κατ' ουσία ότι αποκλείεται η γραμματική ερμηνεία της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία πρέπει, αντιθέτως, να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του πραγματικού πλαισίου εντός του οποίου εντάσσεται.

98 Προς στήριξη της θέσεως αυτής προέβαλε τρία επιχειρήματα.

99 Με το πρώτο επιχείρημα, το Συμβούλιο υποστήριξε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε προκειμένου να συμπεριλάβει τον πρώτο των προσφευγόντων στα πρόσωπα στα οποία έπρεπε να επιβληθεί δέσμευση περιουσιακών στοιχείων σύμφωνα με την απόφαση 2011/72 αποδείκνυαν ότι ο προσφεύγων αυτός είχε θεωρηθεί από τις τυνησιακές αρχές ως πρόσωπο «υπεύθυνο για παράνομη ιδιοποίηση τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων» ή δυνάμενος να θεωρηθεί ότι συνδέεται με πρόσωπο υπεύθυνο για τις πράξεις αυτές.

100 Το επιχείρημα αυτό πρέπει σε κάθε περίπτωση να απορριφθεί.

101 Πράγματι, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το όνομα του πρώτου των προσφευγόντων περιλήφθηκε στην προσβαλλόμενη απόφαση αφού λήφθηκαν υπόψη δύο έγγραφα.

102 Το πρώτο έγγραφο είναι σημείωμα της γενικής διευθύνσεως δημόσιας ασφάλειας της Δημοκρατίας της Τυνησίας, της 20ής Ιανουαρίου 2011, απευθυνόμενο στην ανακριτική υπηρεσία του πρωτοδικείου της Τύνιδας. Από το περιεχόμενο του σημειώματος αυτού προκύπτει ότι πρόκειται για κατάλογο των «γονέων και συγγενών» του τέως αρχηγού του τυνησιακού κράτους. Στον κατάλογο αυτό περιλαμβάνεται ο πρώτος των προσφευγόντων.

103 Το δεύτερο έγγραφο είναι ρηματική διακοίνωση την οποία απηύθυνε στις 29 Ιανουαρίου 2011 ο Υπουργός Εξωτερικών της Δημοκρατίας της Τυνησίας στην αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Τυνησία. Η διακοίνωση αυτή επισημαίνει ότι ως προς τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στο πρώτο έγγραφο, διεξάγεται δικαστική έρευνα στην Τυνησία για «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες κατόπιν καταχρηστικής ασκήσεως καθηκόντων και καταχρήσεως επαγγελματικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων».

104 Το αναφερόμενο στην ανωτέρω σκέψη 102 έγγραφο εκθέτει, βεβαίως, με σαφήνεια τις συγγενικές σχέσεις που συνδέουν τον πρώτο των προσφευγόντων με τον τέως αρχηγό του τυνησιακού κράτους. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ουδόλως προκύπτει ότι μέλη της οικογένειας του τελευταίου διώκονταν στην Τυνησία κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, για πράξεις στοιχειοθετούσες «παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων». Όπως προειπώθηκε, το έγγραφο αυτό αποτελεί απλώς κατάλογο όπου εκτίθενται λεπτομερώς «τα πλήρη στοιχεία» των «γονέων και συγγενών» του τέως αρχηγού του τυνησιακού κράτους.

105 Η δε περιγραφόμενη στην ανωτέρω σκέψη 103 ρηματική διακοίνωση δεν περιλαμβάνει μνεία της ιδιαίτερης καταστάσεως του πρώτου των προσφευγόντων. Επιπλέον, αναφέρει δικαστική έρευνα η οποία αφορά δύο κατηγορίες πραγματικών περιστατικών: πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες κατόπιν «καταχρηστικής ασκήσεως καθηκόντων», αφενός, και πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες κατόπιν καταχρήσεως «επαγγελματικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων», αφετέρου.

106 Καίτοι, όμως, η εν λόγω ρηματική διακοίνωση αναφέρεται σε δικαστική έρευνα σχετική με πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομη δραστηριότητα λόγω «καταχρηστικής ασκήσεως καθηκόντων», δεν διευκρινίζει αν τα επίμαχα καθήκοντα έχουν ιδιωτικό ή δημόσιο χαρακτήρα. Βεβαίως, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, όσον αφορά ορισμένα πρόσωπα του περιλαμβανόμενου στο πρώτο έγγραφο καταλόγου, η μνημονευόμενη στην εν λόγω ρηματική διακοίνωση δικαστική έρευνα αφορά πράγματι πράξεις δυνάμενες να χαρακτηρισθούν ως «νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες κατόπιν καταχρηστικής ασκήσεως [δημοσίων] καθηκόντων», οι δράστες των οποίων μπορούν ευλόγως να χαρακτηρισθούν ως υπεύθυνοι ή «συνδεόμενοι» με υπεύθυνους για παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων. Σε κάθε περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να διαπιστώσει, βάσει μόνον των περιγραφόμενων στις ανωτέρω σκέψεις 102 και 103 εγγράφων, αν στον πρώτο των προσφευγόντων προσάπτονταν τέτοιου είδους πράξεις. Η διαπίστωση αυτή επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο καθόσον το Συμβούλιο ούτε υποστήριξε ούτε καν υπονόησε ότι ο πρώτος των προσφευγόντων ασκούσε δημόσια καθήκοντα.

107 Εξάλλου, σε περίπτωση που ο πρώτος των προσφευγόντων ευθύνεται για πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες κατόπιν καταχρήσεως «επαγγελματικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων», από κανένα προαναφερθέν έγγραφο δεν προκύπτει ότι οι τέτοιου είδους δραστηριότητες συνδέονται με την άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας ή απορρέουν από την άσκηση δημόσιας υπηρεσίας στην Τυνησία.

108 Ακολούθως, βάσει των περιγραφόμενων στις ανωτέρω σκέψεις 102 και 103 εγγράφων, δεν είναι δυνατό να συναχθεί με βεβαιότητα αν, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως προς τον πρώτο των προσφευγόντων διεξαγόταν δικαστική έρευνα για πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες κατόπιν παράνομης ιδιοποιήσεως κρατικών κεφαλαίων.

109 Με το δεύτερο επιχείρημά του, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι οι πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, οι προσαπτόμενες στον πρώτο των προσφευγόντων στον οποίο αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση, συνδέονταν αναγκαίως με παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων καθώς ο ενδιαφερόμενος ήταν ανηψιός της συζύγου του τέως αρχηγού του τυνησιακού κράτους.

110 Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, το Συμβούλιο προσκόμισε, στις 30 Οκτωβρίου 2012, απόσπασμα από τον δικτυακό τόπο της τυνησιακής «Προεδρίας της Κυβερνήσεως», με ημερομηνία 26 Ιανουαρίου 2011, από το οποίο προκύπτει ότι κατά του τέως αρχηγού του τυνησιακού κράτους, της συζύγου του καθώς και «πλήθους μελών των οικογενειών τους» στρέφονταν διάφορες κατηγορίες μεταξύ των οποίων και η «παράνομη απόκτηση κινητής και ακίνητης περιουσίας στην αλλοδαπή».

111 Δεν προκύπτει, όμως, από το έγγραφο αυτό, όπου δεν γίνεται μνεία στον πρώτο των προσφευγόντων, ότι ορισμένα μέλη της οικογένειας του τέως αρχηγού του τυνησιακού κράτους, πλην του πρώτου των προσφευγόντων, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήταν δυνατό να χαρακτηρισθούν ως «υπεύθυνα για παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων», καθώς η «παράνομη απόκτηση κινητής και ακίνητης περιουσίας στην αλλοδαπή» δεν αντιστοιχεί αναγκαίως σε παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων.

112 Επιπλέον, λαμβανομένων υπόψη των εκτιθέμενων στην ανωτέρω σκέψη 94, ακόμη και αν η σύζυγος του τέως αρχηγού του τυνησιακού κράτους ή ορισμένα μέλη του οικογενειακού περιβάλλοντός της εκτός του πρώτου των προσφευγόντων μπορούσαν να χαρακτηρισθούν, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως «υπεύθυνοι για παράνομες ιδιοποιήσεις τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων», το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να συναγάγει εξ αυτού, ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων ή συγκλινουσών ενδείξεων, ότι οι «πράξεις νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες» που προσάπτονται στον πρώτο των προσφευγόντων συνδέονταν, αμέσως ή εμμέσως, με «παράνομες ιδιοποιήσεις τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων» που ενδεχομένως διαπράχθηκαν από τα πρόσωπα αυτά. Η αποδοχή της αντίθετης απόψεως θα επέβαλε το

συμπέρασμα ότι κάθε πράξη νομιμοποιήσεως εσόδων από παράνομες δραστηριότητες που ενδεχομένως διαπράχθηκε από μέλη της οικογενείας του τέως αρχηγού του τυνησιακού κράτους είναι κατ' ανάγκη συνεχόμενη με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων.

113 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι το δεύτερο επιχείρημα του Συμβουλίου πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθεί.

114 Με το τρίτο επιχείρημά του, το οποίο προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι προέκυπτε από βεβαίωση της γραμματείας του προϊσταμένου της ανακριτικής υπηρεσίας στο πρωτοδικείο της Τύνιδας, προσκομισθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Οκτωβρίου 2012, ότι ο πρώτος των προσφευγόντων ήταν κατηγορούμενος, μεταξύ άλλων, για «συνέργεια σε κατάχρηση δημόσιου χρήματος από δημόσιο ή εξομοιούμενο με αυτόν υπάλληλο». Κατά το Συμβούλιο, από τα στοιχεία αυτά ήταν δυνατό να συναχθεί ότι η έρευνα στην οποία αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά κατ' ανάγκη, έστω και εμμέσως, πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων».

115 Σε κάθε περίπτωση, από τα στοιχεία που παρασχέθηκαν από το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα οποία επιβεβαιώθηκαν από τον δικηγόρο του πρώτου προσφεύγοντος, προκύπτει ότι η σχετική βεβαίωση φέρει ως ημερομηνία, όχι τη 16η Σεπτεμβρίου 2001, όπως προκύπτει από την απόδοσή της στη γαλλική, αλλά τη 16η Σεπτεμβρίου 2011, όπως αναφέρεται στο πρωτότυπο στην αραβική. Η εν λόγω βεβαίωση είναι, επομένως, μεταγενέστερη της προσβαλλομένης αποφάσεως. Όμως, ο νόμιμος χαρακτήρας αποφάσεως για δέσμευση περιουσιακών στοιχείων πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα στοιχεία τα οποία διέθετε το Συμβούλιο κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς του (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Σεπτεμβρίου 2002, C-74/00 P και C-75/00 P, Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-7869, σκέψη 168). Κατά συνέπεια, η διατύπωση της επίμαχης βεβαιώσεως δεν είναι, σε κάθε περίπτωση, σε θέση να μεταβάλει την ερμηνεία της προσβαλλομένης αποφάσεως.

116 Περαιτέρω, επιβάλλεται, επαλλήλως, να επισημανθεί ότι η βεβαίωση αυτή δεν διευκρινίζει αν, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο πρώτος των προσφευγόντων διωκόταν ήδη για πράξεις συνδεόμενες με «παράνομες ιδιοποιήσεις τυνησιακών κρατικών κεφαλαίων». Περιορίζεται απλώς στην αναφορά των κατηγοριών που αφορούν τον πρώτο των προσφευγόντων, στις 16 Σεπτεμβρίου 2011, «στην ανακριτική υπόθεση υπ' αριθ. 19592/1».

117 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι ο τρίτος λόγος ο οποίος αφορά προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας, πρέπει να γίνει δεκτός, οπότε πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον αφορά τον πρώτο των προσφευγόντων, παρελκομένης της εξετάσεως των λοιπών λόγων προσφυγής.

Γ – *Ως προς τα διαχρονικά αποτελέσματα της μερικής ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως*

118 Οι αποφάσεις με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο ακυρώνει απόφαση ληφθείσα από όργανο ή οργανισμό της Ένωσης έχουν, κατ' αρχήν, άμεσο αποτέλεσμα, υπό την έννοια ότι η ακυρωθείσα πράξη εξαλείφεται αναδρομικά από την έννομη τάξη και θεωρείται ως μηδέποτε γενόμενη (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 66, σκέψη 35). Παρόλα αυτά, σύμφωνα με το άρθρο 264 ΣΛΕΕ, δεύτερο εδάφιο, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να διατηρήσει προσωρινώς τα αποτελέσματα ακυρωθείσας αποφάσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 75, σκέψεις 373 έως 376, και απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, T-316/11, Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 39).

119 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι οι παρατιθέμενες στην ανωτέρω σκέψη 14 αποφάσεις απλώς αντικαθιστούν την αρχική διατύπωση του άρθρου 5 της αποφάσεως 2011/72, όπως αναφέρεται στην ανωτέρω σκέψη 6, προκειμένου να ορίσουν ως ημερομηνία λήξεως της ισχύος των μέτρων που προέβλεψε η απόφαση αυτή αρχικώς την 31η Ιανουαρίου 2013, και στη συνέχεια την 31η Ιανουαρίου 2014. Κατά τα λοιπά, η διατύπωση του εν λόγω άρθρου δεν τροποποιήθηκε.

120 Έτσι, οι εν λόγω αποφάσεις δεν αντικατέστησαν τον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/72, όπως τροποποιήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Μόνο αποτέλεσμά τους ήταν η παράταση της διάρκειας εφαρμογής των μέτρων που προέβλεψε η απόφαση αυτή. Λόγω όμως του αναδρομικού αποτελέσματος της ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, θεωρείται, από της ενάρξεως ισχύος της παρούσας αποφάσεως, ότι ουδέποτε τα μέτρα αυτά αφορούσαν τον πρώτο των προσφευγόντων.

121 Συνεπώς, σε περίπτωση που η παρούσα απόφαση είχε άμεση ισχύ, ο κανονισμός 101/2011, καθόσον αφορά τον πρώτο των προσφευγόντων, θα στερείτο νομικής βάσεως και, κατ' εφαρμογή του άρθρου 266, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Συμβούλιο θα όφειλε να τον καταργήσει ως προς τον πρώτο των προσφευγόντων. Ο δε πρώτος των προσφευγόντων θα μπορούσε να μεταβιβάσει το σύνολο ή μέρος της περιουσίας του εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οπότε θα θιγόταν κατά τρόπο σοβαρό και μη αναστρέψιμο η αποτελεσματικότητα κάθε δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που ενδεχομένως θα μπορούσε να αποφασίσει στο μέλλον το Συμβούλιο εις βάρος του (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 75, σκέψη 373).

122 Λαμβανομένης, όμως, υπόψη της φύσεως του λόγου που έγινε δεκτός, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, για λόγους διαφορετικούς από τους μνημονευόμενους στην προσβαλλόμενη απόφαση, θα μπορούσε να δικαιολογηθεί η συμπερίληψη του πρώτου των προσφευγόντων στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/72 κατάλογο.

123 Εξ αυτού συνάγεται ότι, κατ' αναλογία προς τις διατάξεις του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι οποίες αφορούν ακυρωθέντες κανονισμούς, επιβάλλεται να διατηρηθούν τα αποτελέσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως έως τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως ή, αν έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, από της απορρίψεώς της.

Επί των δικαστικών εξόδων

124 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας:

«Ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου […]».

125 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας:

«Τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Τα συμβαλλόμενα στη Συμφωνία ΕΟΧ κράτη, πλην των κρατών μελών, καθώς και η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, επίσης φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, όταν παρεμβαίνουν στη δίκη.

Το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, ακόμα και όταν είναι άλλος από τους αναφερόμενους στο προηγούμενο εδάφιο, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.»

126 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε κατά τα ουσιώδη αιτήματά του, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα των προσφευγόντων. Πάντως, όσον αφορά τον προσδιορισμό από τους προσφεύγοντες συγκεκριμένου ποσού το οποίο το Συμβούλιο θα όφειλε να τους καταβάλει ως δικαστικά έξοδα, υπενθυμίζεται ότι, αν υπάρξει αμφισβήτηση από τους διαδίκους και κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου διαδίκου, το Γενικό Δικαστήριο αποφαίνεται σχετικά με τα έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν από τους προσφεύγοντες, με διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

127 Εξάλλου, ως παρεμβαίνον όργανο, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της. Τέλος, λαμβανομένων υπόψη των εν προκειμένω περιστάσεων, το ίδιο ισχύει και ως προς τη Δημοκρατία της Τυνησίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την εκτελεστική απόφαση 2011/79/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 2011, για την εφαρμογή της αποφάσεως 2011/72/ΚΕΠΠΑ σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της κατάστασης στην Τυνησία καθόσον αφορά τον Mohamed Trabelsi.

2) Διατηρούνται τα αποτελέσματα της εκτελεστικής αποφάσεως 2011/79 ως προς τον Mohamed Trabelsi έως τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως κατά της παρούσας αποφάσεως ή, αν έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, από της απορρίψεώς της.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, εκτός των δικαστικών εξόδων του, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι Mohamed Trabelsi, Ines Lejri, Moncef Trabelsi, Selima Trabelsi και Tarek Trabelsi, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

5) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Δημοκρατία της Τυνησίας φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Czúcz Labucka Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Μαΐου 2013.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 4

Σκεπτικό 5

Α – Επί του παραδεκτού 5

1. Ως προς το περιεχόμενο και το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως 6

α) Ως προς το περιεχόμενο του αιτήματος ακυρώσεως 6

β) Ως προς τη νομιμοποίηση των προσφευγόντων 6

2. Ως προς το παραδεκτό των λοιπών αιτημάτων 7

α) Ως προς τα αιτήματα με τα οποία ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να «επιτρέψει» στον πρώτο και στη δεύτερη των προσφευγόντων «να απαντήσουν» και να προστατεύσει τον πέμπτο των προσφευγόντων 7

β) Ως προς το αίτημα περί διαταγής προς θεσμικό όργανο 7

γ) Ως προς το αίτημα περί αναστολής εκτελέσεως 8

δ) Ως προς την αξίωση αποζημιώσεως 8

ε) Ως προς το αίτημα περί καταβολής μη δυνάμενων να αναζητηθούν εξόδων 8

Β – Επί της ουσίας της προσφυγής 8

1. Ως προς τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά αναρμοδιότητα του οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση 9

α) Εφαρμοστέες διατάξεις 9

β) Εφαρμογή στην προκειμένη υπόθεση 9

2. Ως προς τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως 10

α) Ως προς το περιεχόμενο του λόγου ακυρώσεως 10

β) Ως προς το βάσιμο του λόγου ακυρώσεως 10

3. Ως προς τον τρίτο λόγο ακυρώσεως ο οποίος αφορά προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας .. 12

α) Ως προς την ύπαρξη περιορισμού στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας 12

β) Ως προς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να γίνει δεκτός περιορισμός στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας 12

γ) Ως προς την αναγκαιότητα εξετάσεως των προϋποθέσεων που αναφέρονται στις σκέψεις 79 έως 81 ανωτέρω 13

δ) Ως προς την τήρηση της αναφερόμενης στην ανωτέρω σκέψη 79 προϋποθέσεως 13

Ως προς το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση οφείλει να συμμορφώνεται με τα οριζόμενα στην απόφαση 2011/72 13

Ως προς την τήρηση, με την προσβαλλόμενη απόφαση, των οριζομένων στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72 14

– Έννοια και περιεχόμενο του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/72 14

– Έννοια και περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον αφορά τον πρώτο των προσφευγόντων 15

– Επιχειρήματα της υπερασπίσεως 16

Γ – Ως προς τα διαχρονικά αποτελέσματα της μερικής ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως .. 18

Επί των δικαστικών εξόδων 19